

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 14. grudna 1894.

List 50.

V adventu.

V revi zdihuje
Celo stvarjenje,
Jeza ga stiska
Tvoja, Gospod!
Pošlji nam skoraj
Že odrešenje,
Otmi človeštvo
Bremena zmót.

Pridi že skoraj,
Luč nam prinesi,
Žar zveličavni,
Večna Modrost.
Svojemu ljudstvu,
Oče, zanesi,
Upanja v serce
Deni sladkost.

Noč nam zagrinja
Prazno življenje.
In brez tolažbe
Žuga nam smert.
Duša potaplja
Se v pogubljenje,
Ni rešenika,
Raj je zapert.

Milost naj Tvoja
Zopet nam sije,
Dušo oživlja
Blaženstvo naj.
Pridi Zveličar,
Zmot hudobije
V brezno zaženi
Odprti nam raj.

J. P. Belostenski.

V praznik čistega spočetja Marijinega.

Razsvetlila nam si čase temne,
Ko iz vekov davnih Tvoj je žar
V sladkih nadah serca nam prešinil,
In nas srečne storil za vsikdar.
Bodi torej čast Ti dana,
O Marija, mati sveta,
Ki od večnega Očeta
Najčistejša si spoznana!

V rajskem domu vse se Tebi klanja,
Zbori angeljev Ti čast pojó,
In izvoljeni velike sreče
Tvoje se radujejo serčnó.
Bodi torej . . .

Ko ustvarjal silne je svetove
Stvarnik naš, si bila samo Ti,
Ki povsod si Njega spremljevala,
Kot najboljša mu služila hči.
Bodi torej . . .

Božje je modrosti volja bila,
Da v nevesto svetega Duha
In v kraljico vsega si stvarjenja
Srečna Ti poklicana bilá.
Bodi torej . . .

Božji Sin ponižal se je zemlji,
Da bi jo odrešil greha zmot,
Mati si izvoljena mu bila,
Dal Ti v varstvo je človeški rod.
Bodi torej . . .

Zdaj povišana v nebeškem raji
Nad prijatelje si božje vse,
In z Očetom, Sinom, Duhom svetim
Veseliš ljubezni večno se.
Bodi torej . . .

Ozri se v nižave, mila Mati,
Spomni svojih vernih se otrok;
Ker le v Te zaupanje imajo,
Ne odtegni jim dobrotnih rók.
Bodi torej . . .

Stori tudi, o Devica čista,
Da sovražnik ne razdruži nas,
Da v ljubezni, v miru vsi živimo,
Dokler sije nam življenja čas.
Bodi torej . . .

Ko pa smert nemila nas razloči,
In neznano večnost nam odpre,
O tedaj, nebes Kraljica, vodi
K večni sreči nas iz te zemlje.
Bodi torej . . .

J. P. Belostenski.

Kruhi sv. Antona Padovanskega.

(Konec.)

Neki gospod je bil za smert bolan, pa o Bogu
ni hotel ničesar slišati. Močno užaljena njegova hči,
ki je že dolgo molila za njegovo spreobrnjenje, se

oberne k sv. Antonu in mu obljubi 20 frankov za reveže, ako bi bila uslišana. Takoj prihodnjo noč spne se umirajoči, takorekoč vznemirjen v spanju, in vpraša čuvaja: „Jeli tukaj? Jeli tukaj?“ „Duhoven?“ vpraša čuvaj, „da, tukaj je.“ „Bilo je polnoči. Poklicali so precej duhovna, kateremu se je bolnik izpovedal. Očividno in odkritoserčno se je kesal svojih grehov. Uro pozneje je izdihnil svojo dušo.“

Pomorski vojaki, častniki in njihovi poveljniki, pridejo pred potovanjem najpoprej k sv. Antonu in mu obljubijo vsak mesec neko gotovo vsoto za kruh ubožcem, ako bodo vsake nesreče na potovanju obvarovani.

Pred kakima dvema letoma je prejel neki duhoven v francoskem mestu Poatje iz Pariza pismo s sledečo vsebino: „Ko sem se na potovanju nekoliko časa v mestu Poatje mudil, šel sem radoveden v vašo cerkev poslušat govornika. Ganjen po čudoviti moči sv. Antona Padovanskega, o katerem sem ondi slišal, obljubil sem 5 frankov revežem vašega mesta, če bodem srečen pri svojem podjetju. Stvar se je v resnici dobro iztekla, radi česar sem bil zelo ginjen in prešinjen: pošiljam Vam po poštni nakaznici obljubljeni vsoto. Če pridem zopet v Poatje, šel bodem vnovič poslušat vašega govornika.“

Naj navedem tudi dogodbi, ki sta se dogodili meseca oktobra l. 1894. v naših krajih. Neki pisatelj verstic dobro znan tergovec, ima v K. veliko tovarno za usnje. Omislil je za nje nov stroj za okroglih 4000—5000 goldinarjev. Ko je stroj jel delovati, je spridil več kot polovico kož in tergovec je menil, da je ob tisočake, katere je dal za stroj. Tu se spomni, kaj je čital o „kruhah sv. Antona“. Obljubi dati 5 goldinarjev za kruh revežem, če ga sv. Anton usliši in bo stroj jel dobro delovati. In glej, ob tistega dne dela stroj prav po želji tergovčevi.

Nekemu drugemu znancu je bilo v istem času ukradenih krog 100 goldinarjev. Vse poizvedovanje po tatu ali denarju je bilo zastoj. Kar se oglasi neka pobožna oseba, češ, denar boste dobili nazaj, jaz molim v čast sv. Antonu. In res! Ni preteklo teden dnij, ko dotični gospod dobi nazaj skoro ves denar, ki je bil „ubožni denar“, t. j. vstanovni denar, namenjen za reveže.

Gotovo, težko bi kedaj končali, ako bi hoteli našteti vse čudovite dogodbe, katere so se zgodile po priprošnji sv. Čudodelnika.

Treba nam je le še nekaj opomniti glede razdeljevanja onih kruhov sv. Antona med ubožce. Naj govori zopet začetnica tega bogoljubnega dela „Napravili smo si,“ pripoveduje gospica Bufijó, „zapisek sirotišnic in pa ponižnih sestrá za uboge in sicer v vsej okolici. Berž ko je kaj denarja v blagajnici, vprašamo oni dobrodelni zavod, ki po zapisku pride na versto, kateri dan bi radi dobili kruha. Določeni dan dobi zavod po številu gojencev 50, 80 ali 100 kg kruha. Ko otroci potem zagledajo v obednici lepe bele kruhe, sklenejo ročice ter opravijo pobožno molitev v čast sv. Antonu.“

To mora ljubemu svetniku gotovo zelo všeč biti, ker močno blagoslavlja to delo ljubezni.

Blagoslavlja ga v resnici ne samo v Tulonu, ampak tudi v Antverpnu, kjer je nastalo šele pred kratkim in se je razdelilo že več nego 10.000 kruhov. Nekaj mesecev je, odkar se je tam začelo, in tudi

tam služi neka kerščanska devica sv. Antonu kot miloščinarica. Ubožni in vzgojni zavodi za revne otroke, pa tudi drugi reveži onega mesta so že dobili mnogo belega kruha sv. Antona. — Na Francoskem se je delo hitro razširilo in biva po mestih: Lijon, Valencija, Montpellier, Grenoble, Nizza, sploh na vsem jugu, odkoder se širi proti severu.

V mestu Vannes na Britanjskem se je bogoljubno početje pričelo vpricho škofa v cerkvi Karmeličanov, in pa slovesno.

Naj bi se ta pobožnost v čast sv. Antona prav daleč razširila! Sv. Anton se večkrat slika z Detetom Jezusom, ki je Kruh življenja. Ako torej eni dajejo zemeljskega kruha ubožcem v čast sv. Antonu, reveži pa ga po sv. Antonu prejemajo, se lahko oboji na ta način bolj in bolj približujejo po ljubeznivem svetniku nebeškemu Kruhu, ki je Jezus Kristus, velehvaljen na vekov veke. — Amen. —

Vincencijev brat.

Kitica cvetic.

(Na grob † župnika Val. Sežuna *)

vsadil M. P.

Jesen visi in verši nad Vašo svežo gomilo, pozna jesen z meglami in sapami, z vetrovi in s piši, z deževjem in s hladom. In sedaj, sedaj prikima zima s snegom in z ledom. Ne bi vsklile in rastle prirodne cvetice, ne bi vsklila in rastla ni bela lilija, ni višnjeva spominčica, ni rudeča roža na Vašem grobu: zamorili in zadušili bi jih vetrovi in mrazovi. Kakošnih cvetic naj torej vsadim na Vašo gomilo, da jih ne stare hladna jesen in ledena zima, ampak ostanejo v čversti rasti in v svežem cvetu v spomladi in po letu? . . .

Oj, poznam cvetice, katerih ne morejo zamoriti jesenski vetrovi in zimski mrazovi, ki tudi na jesenskih tleh lepo cveto in sveže klijejo in dijejo in rasto čversto in bohotno in dišé blago in prijetno in dobrotno sladé in tešé in krepé življenje človeško. Te cvetice hočem vsaditi v pozni jeseni na Vašo gomilo. Saj so vam bile te cvetice naj dražje v pozemskem življenju; kar najraje ste jih gojili in negovali in jih sadili in razširjevali povsodi, kamor ste prišli ko božji delavec-vertnar. Naj lepo cvetó in rastó na Vašem grobu in razlivajo prijetno vonjavo po vsi dobrepoljski božji njivi! In s te božje njive po vsem Dobrem Polju! In še naprej čez gore in čez vode naj nosijo in trosijo hitre sapice na svojih krilih sladke in krepke dišave teh jesenskih cvetic!

* * *

Kakor je zelena jasno cvetoča pomlad nekaka čeprav nepopolna podoba večne pomladi, nebeškega nadzemskega življenja, tako je jesen, nestanovitna jesen z meglami in s sapami in s piši in z nevihtami in z mrazom in s hladom podoba pozemskega človeškega življenja. Nestanovitno je jesensko vreme: zjutraj še sije solnce, popoldne že lije in bije naliv. Jeseni so hule sape, ki rade rodé bolezní in kugo. Jeseni oblaki radi zakrivajo nebo in stojé po višinah in nižinah goste megle in ne puste gledati nebe-

*) Umerl 11. listop. t. l.

škega solnca in dajo dolgotrajno deževje, koristno pa tudi nadležno in zapeljejo popotnika s prave steze v prepade, v pečevje. Jeseni vihrajo najhujše nevihte in razsajajo piši in oklestijo drevje in vejevje in poderó in steró nežna stebelca in hrujejo po šumi in polju in mikastijo in rujejo okolo vogalov in streh. In pritisne mráz in spodi ptičice pevčice v južne lože rajat in južne ljudi s pesnicami naslajat. In nastane povsodi velika samota in praznota. In zmeraj smo si zvečer lahko v svesti: morda jutri dobimo belo zimo in bo zapal sneg gore in dole in bo zaspala priroda tiho brezšumno zimsko spanje in bo trohnela in plesnivala . . . Pa to spanje ne bo trajalo večno. Vzbudila se bo priroda sveža in čversta in berhka in pomlajena, lepša kakor je bila jeseni. Iz zime se bo rodila pomlad, lepo zelena, jasno cve-toča. Vse bo novo.

In pozemsko človeško življenje? Ni li nestanovitna pozemska sreča? V solnčnem svitu ti vzide in šine kvišku, pa pade globoko, kakor je pred zrasla visoko: „Beži kakor senca in nikoli ne ostane v jednem stanu“. (Job 14 2.) Tudi v pozemskem življenju so sape: to so strasti, ki napravljajo bolezní, zmešnjave: „Njih govorjenje razjeda kakor rak okolo sebe.“ (Sv. Pavel, II. Tim. 2. 17.)

Oblaki in megle v višini zakrivajo človeku v pozemskem življenju nebo in solnce: slabost in temota človeškega razuma ne pusté človeku videti solnčne luči. Božje luči. Bog se kaže človeku v oblaku: „Ki narejaš oblake v svoj voz, ki hodiš po perutih oblakov.“ (Psal. 103. 3.) Človek vidi le megle in oblake: „Sedaj vidimo skozi zerkalo kakor v megli.“ (Sv. Pavel, I. Korin. 13. 12.) Nebes ne more obseči s svojim razumom: „Misli umerljivih so namreč boječe in naša previdnost je negotova. Težko umemo, kar je na zemlji in s trudom najdemo, kar je pred očmi. Kedo bo torej preiskal, kar je v nebesih?“ (Mdrost Buk. 9 14.) (Dalje sledi.)

Katoličanstvo in národnost.

Novejše razmere v Terstu in sicer po nekterih krajih na Primorskem kažejo, kam je liberalizem mnogo ljudi zavlekel. Terst, ki ima slovensko ime, vso okolico slovensko, toliko slovenskega naroda v mestu, da ima tudi po mestnih cerkvah slovensko božjo službo, — Terst, to mesto bi ne smelo imeti niti slovenskega misijóna? Kaj je tó? . . . Kje je pravica? . . . Kdaj so se Slovenci pritožili, ko so italijanski pridigarji iz raznoterih laških mest hodili in hodijo ter imajo cele cikluse italijanskih postnih ali drugotnih govorov in pridig v Terstu? Sedaj pa naj bi se v slovenščini ne smela božja beseda nekatere dni zverstoma nauka in tolažila potrebnim Slovincem oznanovati brez nevarnosti kacih rogoviljenj od strani kacih prenapetežev? . . .

Vsa čast in poštenje Vam italijanskim sosedom in soprebivalcem; obžalujemo pa globoko iz serca, da imate med seboj nekaj prenapetežev, ki ne razumejo ali nečejo umeti nauka: „Ljubi bližnjega, kakor sam sebe.“ Taki niso pravi katoliški Italijani, katerim je italijanski jezik in italijanska kri več kot velika zapoved kerščanstva, torej več kot njih lastna

duša, katero pogublajo s takim sovraštvom in krivico. Liberalci so povsod krivični. Tudi na Koroškem je nekaj tacih prostomišljakov, kateri druge poštene Nemce hujskajo zoper Slovence in slovenščino, kakor da bi oni sami imeli pravico narodnosti v deželi. Kako se godi na Ogerskem, je slehernemu znano. Vsaka dežela ima nekaj tacih fanatikov, ki so odpadli od natornih načel in od naukov sv. vere ter postali malikovalci v svoji prenapeti narodnosti. Taki so bili v svojem rodu farizeji, čez ktere se je Sin Božji jokal; ker so bili tudi narod okužili, in bili zaradi tega zaverženi, ravno ker so bili sami zavergli Sinu Božjega z resnico vred, katero jim je oznanoval. Strašna je šiba, ki jih tepe še danes, naj britkejša pa je šiba zaslepljenosti. Križah so bili farizeji Sinu Božjega, ki je bil vendar po človeški natori Sin Davidov ter iz njih lastnega rodu in kri njihove kervi. Itálíjanski prenapeteži in framasoni, ki niso pravi Italijani, zdaj na razne načine križajo namestnika Sinu Božjega na zemlji. Zato pa laško deželo zadevajo silo hude šibe, in kdo vé, kaj še bo? . . .

Katoliški duhovni s svetim Očetom, s škofi, katoliški časniki s svojimi čitatelji, katoliški oznanovalci božje besede so priče tega, kar smo rekli, da italijanski narod ne poterjuje tiste prenapetosti zoper slovenstvo, kakor se nahaja pri fanatikih. Vse drugač pišejo n. pr. katoliški italijanski časniki, kakor pa liberalni in framasonski listi. V dokaz tega naj nasleduje tukaj naslednji spis iz italijanskega peresa. Čitajte ga s prevdarkom.

Menda vsled nekterih fanatiških počenjanj na Primorskem so jeli tudi laški katoličani pisariti o narodnosti in narodnem jeziku. In kako vse drugačen duh veje v teh spisih, kakor pa v liberalnih laških ali v katerem koli liberalnem časniku, kjer se vedno préklja čez vse le narodnost, vera pa še v njih program ne spada in menijo, da so posebno milost storili, ako enkrat ali drugikrat vero pri miru pustijo!

„Bollettino“, list teržaške katoliške družbe, in za njim „Il Popolo“, je prinesel naslednje zanimive verstice:

„Národnost! No, to moraš biti, to je tvoja presveta dolžnost! Kdor ni prenapet narodnjak, ta ni človek, je brez značaja! Na prvo narodnjak, potem katoličan, vidiš, to je naše geslo in teslo; vse, čisto vse se mora žertvovati narodnemu čutilu! tako kričijo nekteri.

Národnost! Sramota in pošastnost. Tega mi še govóri nikar; národnost in pa greh! to je enako z liberalizmom; kdor bolj ljubi svoj narod, kakor kacega tujega, ta greší! tako ti jo zarobi drugi.

Kteri ima prav? „Nobeden“.

Prevdarimo. Bog me je stvaril kot otroka tega naroda, stvaril me je Greka in ne Scita, in ko me je tacega stvaril, me je bolj terdno navezal na ta narod, kakor pa na le-unega, djal mi je v serce večo ljubezen do mojih sonarodnjakov, kakor do onih, ki govóre drugi jezik; smem-li reči, da kar je Bog naredil, je slabo naredil, bom-li rekel: kar je Gospod Bog naredil, moram jaz razdjati? Ravno nasproti! Ljubezen, da govorim s Tomažem, mora biti v pravem redu, in kakor moram bolj ljubiti starše mimo sorodnikov, bolj sorodnike kot prijatelje, akoravno kterikrat utegne biti, da bolj ljubim in ljubim po

pravici prijatelja bolj mimo sorodnika, — tako moram bolj ljubiti sorodovnjaka mimo družih ljudi, akoravno utegnem imeti najboljše prijatelje, ki so mi silno dragi tudi med drugimi; kajti tukaj ne govorimo o posameznih rečeh temuč o splošnih.

Rekel sem dalje „bolj ljubiti“. In s tem sem rekel, da moram ljubiti tudi tiste, ki so družega naroda mimo mene. In pa res, saj vsi ljudje so otroci Božji, in kakor take moram tudi vse ljubiti. Vsi kristjani so moji bratje v Kristusu Gospodu, in ljubiti jih moram kakor svoje preljube brate. Narodna prepečenost, sovraštvo zoper one, ki niso našega jezika, je tedaj greh, velikrat smertni greh. In ko ljubim svoje sorodovnjake, nikoli ne smem žaliti pravic družih, nikoli jih ne keršiti. Moji bratje so tudi oni, in kar ni ljubo meni, nikoli ne smem storiti drugim. In zdaj tedaj — meni bi ne bilo ljubo poškodovanemu biti od družih, ne videl bi rad, da bi drugi žalili pravice mojega ljudstva; kako bi tedaj jaz smel žaliti pravice družih, keršiti svete pravice družih narodov? Toda biti morajo resnične pravice, Ako bi drugi narod pretvezal kako stvar, ki bi jo imenoval pravico, kar pa bi vendar ne bila pravica in ki bi kakor si bodi žalila pravice mojega naroda, potem imam jaz v nekem načinu pravico braniti se proti tisti krivični pretvezi, braniti se pa, ne da bi kdaj drugim storil kako škodo.

Ali če tudi je ljubezen do lastnega naroda, dobra, vendar ne sme biti naj večja, podveržena mora biti neki drugi ljubezni, ljubezni do Boga, ki nam je Oče, do Cerkve, ki nam je ljubeznjiva mati, in kadar gre torej za brambo katoliške reči, za brambo sv. Cerkve, takrat se ne more več delati razloček med grekom in barbarom, med poganom in judom, med rimljanom in skitom, v takem slučaju moramo biti le edino in samo katoličani in temu našemu čutilu se mora oginiti vsaka ktera koli druga stopnja, manj plemenita in bolj mesena. Katoličan v prvi versti, narodnjak jedva v drugi.

Dobro tedaj je ljubezen do lastnega naroda, kadar ta ljubezen ne žali na kaki način splošnje ljubezni, ki smo jo dolžni vsem ljudem, ki ne kerši pravic družih in je podveržena ljubezni, ki jo moramo imeti do Boga in njegove Cerkve.“

Tako verujejo, pišejo in delajo věrni Italijani in drugi pravi katoliški verci ktereга koli naroda: kteri drugač mislijo ali učijo, niso na katoliškem stališču in gledajo naj, kako se bodo pred Bogom odgovarjali!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Cerkvena poročila pretekle dni.) Vzvišeni gospod knez in škof so se 6. t. m. vernili z Dunaja v Ljubljano od škofovskega posvetovanja. V petek, 7. t. m., je bila obletnica Nj. posvečevanja in vsi mašniki cele škofije, kakor vsako leto, so privzeli zanje še posebej molitev, da bi jih Bog z verniki vred osrečeval in s čedo vred pripeljal v večno življenje. Letos je ta obletnica toliko znamenitejša, ker je ravno zdaj minulo 10 lét, odkar so bili posvečeni ter bili prevzeli vladó ljubljanske obširne škofije in so si v tem času v visoki stopinji pridobili ljubezen in spoštovanje vsih, kteri jih poznajo.

Na Šmarni dan so imeli veliko pontifikalno mašo v Šenklašču in po sv. maši so po navadi podelili papežev blagoslov s popolnim odpustkom vsem tistim, kteri so opravili spoved in sv. obhajilo in so se vdeležili te slovesnosti ter molili na papežev namen.

Potem je prečastiti stoljni kapitelj Njih Prezvzišenosti v škofijem dvoru po p. n. gospodu prelatu dr. Andreju Čebašku opravil iskreno čestitanje za omenjeno priliko desetletnice Njihovega nadpastirstva v naši škofiji ter razodel željo, da bi jih Bog še mnogo lét ohranil srečne in zdrave ter bi v veselje, blagor in zadovoljnost svojih ovčic, kakor dozdej, mogli svojo visoko nadpastirsko službo še veliko let zverševati. Preobširno bi bilo, pravi g. prelat, ako bi vse Njih zasluge v tem desetletji hoteli naštevati, in pa saj so znane in zapisane v bukvah življenja.

Prezvzišeni gospod višji pastir so se priljudno zahvalili za blaga voščila, vse delo pa obernili na najvišjega nebeškega Pastirja, čegar Ime bodi posvečeno, čegar volja naj se zgodí na zemlji, kakor v nebesih, in izrekli so, naj bi milostni Bog prizanesel, kar je bilo kje pomanjkljivega ali kakor bodi nepopolnega.

Ker je sicer šega, da o takih prilikah besedo imajo gospod stoljni prošt, bodi omenjeno, da prečastiti gospod prošt dr. Leonard Klofutar so tisti dan imeli v Radolici veliko opravilo, blagoslovili so prezalo podobo Matere Božje Lurške, katera je bila v dolgi procesiji nesena v cerkev; imeli so gospod prošt tudi slavnostno pridigo in veliko sv. mašo. Prečastiti gospod generalvikar dr. H. Pavkar pa so bili več dni nekaj bolehní in se niso vdeležili cerkvenih opravil te dni.

Na Zalilogu so imeli letos 11. novembra, t. j. 26. nedeljo po Binkoštih, prav lepo in veselo cerkveno slovesnost. Ondotni v. č. gosp. župnik Eržen Frančišk so namreč vsled dovoljenja premilostnega gosp. knezoškofa blagoslovili ta dan pred cerkvenim opravilom ob 10ih dva nova stranska oltarja sv. Martina in sv. Florijana, katera je zgotovil prav lepo in ukusno, ter postavil v tednu popred dobro znani umetnik in kipar gosp. Jož. Grošelj iz Selc. Ko so v soboto popred pripeljali kipe za altarja, so jih pozdravili Zaliložani z mogočnim streljanjem in z vbranim priterkavanjem. —

Zaliloška fara ima srečo, da kar zaporedoma dobiva vv. čč. gg. dušne pastirje, ki so za cerkvene poprave in olepsanja na moč vneti. Oglejmo se za dobrega polstoletja nazaj. V. č. g. † Mrovle Luka so tam pastirovali od l. 1839 do l. 1859, tedaj skoz 20 let. Tisti časi niso bili za nove naredbe še posebno vgodni, pa vendar so blagi gospod oskerbeli pred vsem, da je bila farna cerkev po prem. gosp. knezoškofu Antonu Alojžu Wolfu posvečena, kar do takrat še ni bila, akoravno je bila v faro povzdignjena še l. 1762. — L. 1843 omislili so cerkvi orglje, katerih poprež ni imela. V Suši, ki je bila takrat le majhna neznatna kapelica z enim samim oltarcem, so dali pokriti streho s škerlimi; s to robo obiti dali so tudi lesení stolpič in streho njegovo. — Tudi dobra odgoja mladine jim je bila zelo pri sercu in sozidana je bila pod njih pastirovanjem tudi šola. Zarad starosti in bolehnosti stopili so l. 1859 v pokoj. —

Od l. 1850 do l. 1861 bili so na Zalilogu za župnika v. č. g. † Pintar Lovro, poznejši deželni in državni poslanec. Poleg gorečnosti za dušni blagor svojih faranov skerbili so tudi za njih časní napredek in blagostanje s tem, da so prebivalstvo vneli z zgledom in besedo za umno sadjerejo. Kot stavbenik bili so tako znajdeni, da bi bil smel k njim priti v šolo marsikaki izšolan tehnik. Kdor je n. pr. videl kedaj prejšnjo zaliloško župnišče in ga pogleda sedaj po g. † Lovretu predelano, ne bi skoraj verjel, da je bila preuredba v tej obliki mogoča. Sobe in sploh vsi znotranji prostori so ostali stari, (razun oken in stropov) nespremenjeni. Le v vežah, spodnji in zgornji, razrušili so nizke in močne, prav terdnjavskim kazematam enake oboke, nadomestili jih s stropi in prestavili stopnice, ki so zdaj jako pripravne in zložne; — prejšnje pa so bile tako čudno zavite, da je človek moral pri svetlem dnevu dobro paziti, da je prišel varno čez nje. Zaliloško župnišče je zdaj tako, da sme služiti kot vzorec vsem novim stavbam te verste. (Konec nasl.)

Terst. 9. grud. V Terstu je bil odmenjen ljudski misijon za Slovence, mestni vrad je pa izrekel, da si ne upa biti prorok za red. Reč je razburila duhove; morebiti bo kaj koristilo... V Sredo, 5. t. m., je prečastiti stoljni kapitelj s teržaško duhovščino sporočil presvitlemu gospodu škofu adresu vdanosti in protestovanja proti izjavi mestnega svetovalstva; z dežele se enake izjave pričakujejo.

Z Dunaja nam piše naš preblagi prijatelj 9. t. m.: Vremenska zadeva je pri nas zdaj še prenašljiva; imamo 1—4 stopinj gorkote po R. Snega še ni.

Prelepe „zornice“ se pri nas obiskujejo prav goreče, zlasti po cerkvah, ki so na bolj pripravnih krajih; so pa tudi hiše Božje, ki so skoro prazne... Danes, v nedeljo, sem bil s soprogo o 1/2 8ih v gumpendorfski župnijski cerkvi, ki je bila vsa napolnjena s pobožnimi verniki. Močno sem razveseljen, kadar vidim polno cerkev.

Jeruzalem. (Iz pisma č. Br. M. J. Vuga do v. čast. gosp. A. Keržiča.) Naj Vam naznanim, kako in kaj je z „Vertcem“, katerega so mi pokojni gosp. Tomšič več let brezplačno pošiljali; zato sem opravljal vsako leto 4 officije, 2 za pokojno mater, in 2 za pokojnega očeta gosp. Tomšiča. Tudi za umerlega gospoda samega zdaj večkrat molitve opravljam. Tudi za Vas, čast. gospod, ali pa za Vaše pokojne stariše, če hočete, bodem opravljal molitve, — če mi bode „Vertec“ pošiljali. Ali, če bi se vam zdelo primerno, bi tudi za „Vertec“ časih kaj dopisaval iz Jeruzalema. Če Vam je drago, sprejmite nekoliko še o lanskem letu.

Naš kolegij je četert ure od obzidja jeruzalemskega na malem brezuljčku. Zgradba je dolga nad 90 metrov. Ima dva mostovža, dolga nad 60 metrov, ter stojita kar drugi na drugem. Tako veličastnih mostovžev nisem videl niti v Terstu, niti v Aleksandriji pri nobeni še tako veliki zgradbi, kakor je pri nas v našem kolegiju. Prišel ga je zidati l. 1878 mnogo znani spreobrnjeni jud P. Marija Alfons Ratisbon. (Temu se je bila v Rimu v cerkvi sv. Andreja prikazala preč. Devica Marija l. 1842.) Torej ta jud je začel zidati tukaj naš kolegij, da bi imeli v njem šole in odrejali in spreobračali judovske dečke. Zato imamo več raznoverskih dečkov, največ se spreoberne

dečkov gerške narodnosti. Judovski dečki se učijo raznih jezikov, drugi pa raznih rokodelstev. Tudi godbe se uče, ker imamo 36 raznih muzikaličnih priprav, 4 bobne, 2 majhna, in dva velika.

Povem naj nekoliko o lanskem letu. L. 1893. o veliki noči je prišlo do 4000 ruskih romarjev (peregriinov) v Jeruzalem. Znjimi je prišel tudi ruski princ, brat pokojnega cara. Tudi naš zavad je prišel obiskat princ z ruskim in francoskim konzulom, bil je jako prijazen, ker so mu naši dečki svirali rusko himno.

Meseca maja 1893 l. je prišlo okrog 900 francoskih romarjev; 500 je bilo samih duhovnov, med njimi eden kardinal, in sicer prvi kardinal, ki je prišel v Jeruzalem. Sprejeli so ga veličastno in ga spremili k božjemu grobu, domači naš patrijarh, mnogobrojna duhovščina in neštivilna množica družih ljudij. — Bilo je v Jeruzalemu tedaj tudi še 30 rimsko-katoliških škofov, veliko vernikov gerškega, armenskega in sirijskega obreda, potem patrijarh zedinjenih gerkov iz Damaska, ker so imeli tukaj neko zborovanje o zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Sv. Oče so tudi zato poslali tu sem kardinala, da bi se razni obredovi zedinjevali. — Zató so mislili Francozi od turškega sultana dobiti turško mošejo in več hiš okoli mošeje, da bi imeli dovolj prostora, ter bi zidali sčasoma katoliško cerkev. Zdaj bi bili imeli zborovanje na Sijonski gori, kjer je naš Izveličar zadnje večerje jedel s svojimi učenci in postavil Zakrament presv. R. Telesa. — Francozi so sultanu ponujali 5 milijonov frankov za sv. mesto zadnje večerje Jezusove. Pa sultan ga ni hotel prodati. Imeli so zborovanja po več cerkvah, osobito v stoljni cerkvi, menda patrijarhovi? in v cerkvi oo. frančiškanov. Bilo je tudi sedem obhodov (procesij) Perva procesija je bila pri sv. Janezu Kerstniku v gorah, druga pri nunah, sijonskih sestrah na vertu, katero so vodili sirijski škof; tretja je bila v patrijarški cerkvi in po vertu patrijarhovem; jedna je bila pri oo. frančiškanih po dvorišču, jedna pa pri nas, sv. Petru po vertu; jedna zopet pri družih redovnicah, tudi po vertu, jedna je pri oo. dominikanih, zopet po vertu, in jedna v Betlehemu. — Kakor sem slišal, so Gerki in drugi prosili sv. Očeta Leona XIII, da bi se zjedini. Toda pri tako važnih spravah nima hudobni duh mirú in pokoja, na vse strani išče in ne miruje, dokler ljudij ne premoti. Tako je bilo tudi tukaj, da še ni bilo právega vspeha, in da je pri starem ostalo. — Kardinal so prišli tudi k nam, sv. Petru; pri ti priložnosti so blagoslovili lep kip Marijin za našo novo cerkev; preskrbela je tá kip sorodnica P. Marije Alfonza Ratisbona.

Tudi patrijarh greško-katoliški iz Damaska so nas obiskali. Ko so odšli kardinal iz Jeruzalema je prišel frančiškanski general-minister v Jeruzalem. Tudi generalni minister je prišel in č. g. o. kustos, varih svete zemlje so bili prišli nas obiskat. — Odkar je začela voziti železnica iz Jafe v Jeruzalem, je vedno več imenitnih tujcev tukaj od vsih strani. Tako je bilo prišlo tudi o Božiču nad 80 imenitnih oseb iz Francoskega v Jeruzalem in Sveti večer so šli pa v Betlehem. — Nadvojvoda Frančišek Ferdinand je bil o Božiču 3 dni v avstrijskem hospicu, kjer so se mu č. o. nemški frančiškani poklonili.

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Dunaj. V jezuitovski cerkvi je v osmnini brezmadežnega Spočetja imelo skupno ss. Obhajilo 700 možkih in več kot dvakrat toliko ženskih marijanske kongregacije in več družih družb. Namen je bil med drugim, da bi po priprošnji brezmadežne Device pomoč došla Marijanskemu kraljestvu v sedanjih bridkih stiskah. Č. P. Abel S. J. je v kratkem ogovoru pojasnil pomen te pobožnosti.

Dunaj. (Smertna kazen) V državnem zboru se je mnogo govorilo o smertni kazni in precej je bilo govornikov, ki so bili za to, da naj se odpravi smertna kazen. Ne vemo, če je nekje kateri vprašal: če se smejo pa dvobojniki med seboj smertno sekati in pobijati? In če so mnogi zagovarjali odpravo smertne kazni, ali bi ne bilo misliti, da bodo svetovali vsaj, sploh kazni toliko poostrižiti, da se bodo ubijavci, svetoskrunci, cerkveni in drugotni tatovi, roparji, sleparji in goljufi ječe bali, ne pa včasih vanjo se želeli? — Petega grudna 1894 je bilo pri glasovanju 148 glasov proti 66terim sklenjeno, da naj se smertna kazen obderži.

Prusija. Na protestanških bogoslovskih šolah je vedno večje pomanjkanje tacihi profesorjev, kateri bi imeli še kaj terdne Lutrove vere, ali tako imenovanega „Apostolium-a“. Vlada sama je v tem oziru v zadregi. Očitno znamenje, da protestanstvo vedno bolj propada.

Gotovo je, pravi „Kat. Kirchenztg.“, da predlog, naj se jezuiti pokličejo v deželo, pride zopet v derž. zboru na dnevni red. Interpelirana bode vlada, iz kakošnih vzrokov je zvezni svet odklonil sklep državnega zbora, da naj se prekliče postava zoper jezuite.

Na obeh luteranskih okrajnih sinodah 6. nov. v Franciji se je tožilo, kako se pri vsem trudu protestanških pastorjev spridenost vedno bolj razširja.

Laško. Benedke so z velikimi slovesnostmi sprejele svojega novega patrijarha, kardinala Sarto. V kratkem zaporedoma so 4 kardinali nadškofje nastopili svoje sedeže: v Ferari, Modeni, Bolonji in v Benedkah. Ljudstvo je bilo povsod nezmerno razveseljeno. Čutiti je, da v več ozirih vlada odjenjuje s svojimi nagajivostmi oziroma škofov.

Rim. Posvetovanja, ki so jih imeli Leon XIII z jutrovimi patrijarhi v Rimu, so doveršena. Več o tem pisati bode še prilika. Vérniki pa molimo, da bi usmiljeni Bog iz tega obudil veliko sadu in z novimi pridobitvami oškodoval sv. Cerkev za zgube in rane, ktere ji na zahodu vzrokuje prostomišljaštvo in hudobno framasonstvo. Verniki naj bi posebno pridno hodili k sv. maši in med drugim tiste molitve za povišanje sv. Cerkve in spreobrnjenje pošastnih grešnikov bolj goreče molili z mašnikom vred. Nekteri jih še ne počakajo, ampak berzo zagermé in hité iz cerkve! Ali je to prav? Te molitve so zapovedali sv. Oče sami.

Italijansko. Eden listov pripominja: Krispi, laški minister, za rešenje socijalnega vprašanja na Laškem nima drugega pomočnika, razun smernih kazni in pa ječe. Med 2—3mesečnim obsednim stanju na spodnjem Laškem je vlada 1145 državljanov obsodila na 4199 let in 3 mesece ječe. Pri tem pa se vender žalostno stanje ni zboljšalo.

Cerkveno zedinovanje. Poročala je „Danica“ pred nekterimi tedni, s koliko ljubeznijo in gorečnostjo je prevzvišeni gosp. nadškof dr. Jožef Stadler v Sarajevu gerškim metropolitom, ki so v njegovi nadškofiji, naznanil željo Kristusovega namestnika Leona XIII v Rimu, poslal jim je zadevno pisanje Sv. Očeta in z vso priljudnostjo nagovarjal, naj to reč prevdarjajo, se posvetujejo in molijo za razsvitljenje, ter sami določijo način in kraj, kje bi shod napravili v tako blagi in doželjeni namen Kristusovega namestnika.

Ni znano dozdej, če se v tem oziru že kaj dela od strani nezedinjencev; samo toliko smo slišali za gotovo, da eden metropolitov je pisanje zdajci brez kake opombe nazaj poslal! Take neomikanosti bi se najberže tudi turški sultan ne ukričil. Znana je velika zagrizenost marsikterih načelnikov rezedinjene gerške cerkve in grozna terdovratnost, v kateri greše zoper S. Duha, ko zveličavnemu opominjevanju nespokorno serce nasproti stavijo. Toda vsi niso taki. Pred mnogimi leti sem v enem carigaških predmestji želel videti slavno cerkev sv. Evfemije nezedinjenih orientancev in eden nižjih duhovnikov me je z veliko prijaznostjo v cerkev peljal (Gl. „Popotvanje v Sv. Deželo“, str. 382. l. 1872.); ko pa potem pogledava nekoliko na vert, kjer je bil eden višjih, mislim, s svojo ženko in otroci, je tisti gospod tako hudo gledal (nočem ravno reči: iz hudobije), da se nisem upal bliže. Tako utegne biti tu pa tam. Pač drugač bi se pokazalo, ako bi res pred vsem iskali Božjega kraljestva in njegove pravice in poslušali glas S. Duha.

O ss. Ciril in Metod, prosita Baga za nas katoličane in za uboge razkolne brate!

Marija je kači glavo sterla. Satan je grozno pisano gledal, in gleda, ko se v Lurdu na Francoskem godijo toliki čudeži ubogemu človeštvu v tolažbo. Nahujskal je torej prostozidarje, naj v mestu te božje poti vstanové svojo beznico, ki naj odverne romarske shode v ta blaženi kraj. Res so napravili ložo, se mnogo péhali za njo, nesramen neki romanopisec jo je podpiral z lažnjivim pisanjem zoper ondotne čudeže, celo najbolj razvékani „veliki orijent“ ji denar pošiljal, ki se je pa tudi naveličal, in beznici vse nič ni pomagalo, jétika jo je tako ujedala, da je dobila grižo in je poginila. Marija ji je glavo sterla.

Madagaskar.*) (Bolnišnica gobovih v Ambahivoraki.) Misijon francoskih jezuitov ima dve bolnišnici za veliko število gobovih v deželi: St. Lorenško v Marani na južni strani otoka, vstanovljeno l. 1893, drugo pa že l. 1872 vstanovljeno St. Kamila v Ambahivoraki na severu.

„Bival sem ravno šest dni v bolnišnici za gobove v Ambahivoraki,“ tako piše apostoljski vikar msgr. Cazet S. J. „Oddaljena je poltretjo uro hoda od glavnega mesta Tananarino. Meneč, da se naši

* Madagaskar je znamenit kraj tudi zato, ker se ondot nahajajo tudi ostanki od sanskritskega jezika, ako prav pomnim, kar sem čital. Pri Arabcih se imenuje Džezira el Komr t. j. »mesev polotok«. Obsega 592.000 širjaških milj. Otočani so Kafri, Malajci in drugi rodovi. Glavni rod so zdaj »Ovaši«. Glavno mesto Tananarino ima kako polovico prebivalcev, kakor Ljubljana. Kralj Radama II je bil Evropejecem prijazen, pa v rogovilstvu l. 1863 umorjen. Njegova vdova in naslednica Rabodo je umrla l. 1868. Princezinja Ramavala Majonka II se je z mnogimi plemenitaši dala kerstiti in malikovske podobe potreti.

dobrotniki zanimajo za verne bolnike ter radi slišijo o napravi sami in o dobrih sadovih, ktere rodijo njih milošćine, želim utolažiti njih opravičeno rado-vednost.

Bolnikov je sedaj 98. Prebivalci hitro bolehajo; bolezen sama pa jemlje tudi mnogo žrtev. Preteklo leto umerlo jih je 26. Nekteri so se dolgo vojskovali. Več jih je že čez 20 let v bolnišnici, med njimi žena, ktera je bila med prvimi, ktere je sprejel o. Lavaisiere 1872 v staro rěvno poslopje. Tega dobrega očeta šo sedaj ni pozabila.

Ambahivoraka ima štiri hišne skupine. Stanovanja, vsako 40 metrov dolgo, so z deskami krita ter razdeljena v prostore, v ktere zamore 160 bolnikov. Sredi te skupine vzdiguje se na vzvišenem prostoru prijazna cerkva z misijonskim poslopjem.

Je tedaj ta skupina majhna občina, kteri načeljuje glavar, ki mora skerbeti za red, pri skupnih verskih shodih predmoliti in nastale prepire razreševati. Sedanji predstojnik je Izidor. Pred njim imela je to mesto njegova žena. Takrat imeli smo najprvo težave, pripraviti občino k pripoznanju njene veljave. Možje čutili so se s tem ponižane, da naj bi bili pokorni ženski; to provzročilo je nevoljo. Da bi to odpavili, porabili smo neki dokaz, ki je naše Madagaščane takoj pomiril. „Kdo pa vlada,“ vprašali smo jih nekega dne. „deželo Madagaščanov?“ — „Ranavalomanjaka.“ glasil se je odgovor. — „Je-li to mož ali žena?“ — „Žena.“ — „Ali kraljestvo dobro vlada?“ — „Prav dobro.“ — „No tedaj, če je žena zmožna vladati celo kraljestvo Madagaskar, ali ne bi bila pametna in darežljiva žena sposobna, biti predstojnica tudi mali občini?“ — „Da, to je res.“ — „Tedaj v prihodnje ne rabimo nobene nezadovoljnosti in tožbe; kaj ne, to obljubujete?“ — „Da, obljubimo.“

Bili so mož-beseda, in Gabriela, tako bilo je predstojnici ime, opravljala je svojo službo do smerti, ki jo je uzela pred nekterimi mesci.

Naši pičli dohodki nas silijo, zavod prav varčno preskrbovati in nobenih nepotrebnih troškov ne napravljati. Vsak mesec pošljemo gobovcem riža in dvakrat na leto dobijo tudi obleko. Od časa do časa dobé govedine in soli. Med boniki jih je mnogo, ki so zmožni še delati. Ti sadé podzemljice, sočivje in domačo zelenjav, ktero rabijo za prikuho. To počenjanje ima dvojno korist, odganja namreč lenobo, ob enem pa tudi bogatí omizje.

Ne moremo jim pa preskerbeti redne zpravniške pomoči, ker so mili darovi naš edini dohodek; pa še ta je skromen in pičel.

Veliko bolj pa so govovi preskerbljeni v duhovnem oziru; bolje kakor mnogo drugih kristjanov. Oni, ki znajo brati, podučujejo novodošle v molitvi in katekizmu; ob nedeljah grejo k njim trije ali dva gojenca šolskih bratov, da jih podučujejo v kerščanskem nauku in o. Bareyt obišče jih redno vsak mesec enkrat, da jih spové in obhaja.

Pri obisku apostoljskega vikarja jih je mnogo prosilo za sprejem sv. birme in sv. obhajila. Msgr. Cazet jih je tedaj natanko spraševal. Vsi brez izjeme pokazali so pridnost in marljivost v šoli pri kerščanskem nauku. Vendar se vsem prošnja ni spolnila; 16 izmed njih sprejelo je sv. birmo, 11 pa sv. obhajilo. Na praznik Kristusovega vnebohoda veršila

se je slovesnost. Bila je kaj lepa in škof je bil zelo ginjen nad pobožnostjo in cerkvenim petjem gobovcev. Mesto svilnatege preginjala pri tabernakeljnu bil je sveti šotor s svežim listjem okrašen. Bil je to lep in vesel dan; prav zelo se je pri tej priliki spoznalo, kako da je preobrazila in predrugačila tolažba sv. kerščanske vere tudi ta kraj terpljenja in nesreče. (Kath. Missionen. Nr. 11. 1894.)

Severna Amerika. Iz misijona presv. Serca v Fert-Bertholdu (severna Dakota) došlo je poročilo o smerti č. matere Marije Katarine, ustanoviteljice indijanske benediktinske kongregacije in predstojnice svoje majhne družbe Sestra Marija Katarina, iz hungpapaškega rodú, bila je nenavadna žena; njeno življenje in njena vstanova pokazala je, da pod blagodejnim vpljivom katoliške vere so tudi „rudeči“ ljudje zmožni najlepše, najzlahtniše izobrazbe. Predstojnica vživala je nenavaden vpljiv do svojih rojakov ter ga je večkrat pokazala z gorečimi in serčnimi zahtevami do svojega ljudstva. Njena smert bila je prav lepa. Nekaj časa poprej poslal ji je apostoljski delegat msgr. Satolli papežev blagoslov. V nedeljo, dne 30. malega travna, v praznik njene zaščitnice, svete Katarine Sijenske, sprejela je Katarina zadnjikrat glavarje in glavne zastopnike rodov severne Dakote ter jim izročila svoje zadnje navete, blagodejne voščila za ljudstvo. V jutro, 2. velikega travna, čutila je bližnjo smert ter se dala nesti od sestrá v samostansko kapelo presvetega Serca, ter se v redovni obleki blizu altarnih stopnic na tla položiti. Tukaj sprejela je sv. popotnico in njene sestre z njo vred sv. obhajilo. Nato prosila jih je, naj zapojó latinskih, indijanskih in angleških himen, indijanski „Salve Regina“ in pesem v čast sv. Katarine Thekakiulha (neke v slubu svetosti umerle huronske deklice) po napevu himne „Te Deum“. „Nato izpostavil sem,“ tako poroča preč. gospod Kraft, „Najsvetejše in ona ga je zadnjikrat molila med svojimi sestrami. Tako umerla je z razpelom v rokah, z očmi vpertimi k svojemu božjemu Ženinu v presvetem Zakramentu in med oblaki kadila, ki so še obdajali altar, podala se je njena čista duša proti nebu, da tam pri prestolu Božjem daruje kadilo priprošnje za svoje ubogo ljudstvo“. (Kath. Missionen, Nr. 11. 1894.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december):

a) Glavni namen:

Kerščanske nove občine v Afriki.

b) Posebni nameni:

20. **S. Liberat.** Oprošćenje od nemirne vesti in težkih skušnjav. V podučevanje povsod tako potrebnih katehetskíh pridigah.

21. **S. Tomaž apost.** Popolna vdanost v voljo Božjo. Vzburjanje verskega duhs v visokih in nizkih. Mnogo nevernih.

22. **S. Flavijan.** Značajno spoznavanje sv. vere in odločno bojevanje za njo. Mnogo skušenj.

23. **Četerta adventna nedelja.** Misijonske hiše. Nekaj visokih cerkvenih in deržavnih dostojanstvenikov. Vojskovanje zoper pijančevanje. Operacije.

24. **Ss. Adam in Eva. Sveti večer.** Odkritoserčno očiščenje grehov. Dobri spovedniki in dušni voditelji. Zares kerščansko družbinsko življenje.

25. **Božič.** Luč in milost grešnikom in paganom. Tolažba in veselje žalostnim. Pokvarjeni otroci.

26. **S. Štefan.** Odprava preprirov in sovraštev. Stanje službnikov in delavcev do gospodarjev, kakor njih verske dolžnosti.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomare, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne regrehe. — Zelo nevarno bolna na nogi za pomoč na priprošnje Marije Pomočnice na Brezjah, sv. Antona Pad. in sv. Jožefa, da bi se ozdravila. Uslišanje se naznani. — Bolna že dalj časa, za zdravje. — Za neko pomoč, da bi se dosegla. — Na očesu hudo bolna priporočena Naši ljubi Gospej, in sv. Jožefu v priprošnje. — Gerdo lažnjiv in goljulljiv pob. ki se je bati, da še v ječo pride, ako se ne poboljša. — Dva poredna dečka.

Zahvale.

Mučila me je bolezen mnogo let na vratu in zdravniki so obupali nad menoj; tedaj sem se obrnil k Mariji na Brezji, naj mi ona s svojo priprošnjo in po molitvi družih, zdravje pridobi: in res, v malo tednih sem popolnoma ozdravel. To prosim po Danici razglasiti kot preserčno zahvalo in v poterjenje zaupanja do Marije, ki nikdar nobenega ne zapusti, kdor se k njej zateka v sili, tudi naj večega grešnika ne zapusti. Valentini o. i. M.

Listek za raznoterosti.

Ura — moliti in častiti Jezusa v vednem čiščenju presv. Rošnjega Telesa z nekterimi molitvami. V založbi „Katol. bukvarne“ v Ljubljani 1894. Knjižica 64 strani stane sošita 12 kr., vezana 20 kr. in utegne dobro služiti zlasti takim, ki pogosto obiskujejo presv. Rešnje Telo.

Zagreb. (Delitev redov v pervostoljnici.) V god sv. Andreja aposteljna je presvitli nadškof delil tonzuro in nižje redove 56erim duhovnikom (klerikom). Dva izmed mlajih sta bila najprej birmana, potem pa so bogoslovci prvega tečaja prejeli samo tonzuro, iz drugega tonzuro in nižje redove, oni iz tretjega tečaja samo nižje redove. Med sv. mašo so bili vsi obhajani. Zarad daljših opravil in hladnega vremena so dotični govor imeli naslednjo nedeljo v semenišču samem —

Framasonstvo na Hervaškem. Časnik „Magyar Allam“ (Magyarska deržava) našteva vse francoske lože na Ogerskem in Hervaškem in pravi, da na Hervaškem so lože: v Zemunu, Sisku in Zagrebu,

in v Zagrebu je véliki mojster celo eden profesorjev na univerzi . . . Žalostna ti majka!

Ogersko. Ker so nektore cerkveno-politiških Wekerlovih predlóg poterdilo dobile, torej piše „Vaterland“: „Globoko-boleči občutki danes prešinjajo vse patrijote, ne morejo pa katoličanom in domoljubom biti prilika, da bi zdaj pustili sovražnikom vere in kerščanskega prestola delati po svoji volji. Tudi poterjene postave so spremenljive in kakor je bilo proglašeno že na požunskem in stoljnobelograškem katoliškem shodu, tako se glasi geslo tudi danes: Bor zoper civilni zakon in cerkveno politiške postave naj ne za dan dolgo ne prejenja! In res že zdaj naznanjamo, da danes je od kardinala pervostoljnika Vasarja izšlo vabilo do škofov, na konferenco, ki se imajo sniti prihodnji teden . . . Grofa Ziči in Esterhazi sta že včeraj telegrafirala Marijnim družbenikom (na Dunaj): Molitev nas vsih bo Bog uslišal in ravno se spominjamo sklepov iz požunskega in stoljnobelograškega shoda v kterih se zaterja, da kerščanski magnati ostanejo brez preneha na dosedanem stališču in pri dosedanem delovanju.“ Sicer pa niso poterjene še vse dotične cerkveno-politične predloge, ampak samo tri iz peterih.“

Zoper koga se nam je vojskovati dandanes? Pregraha, ki se je bati, da bode največ tako imenovane „intelligence“ pogubila, je liberalizem. „Il Popolo“ v daljšem spisu pravi: Ta nesrečni sovražnik se je kaj dobro naučil svoje naloge od svojih očetov sinagogiških: pokrival je svojo volčjo kožo z jagnečjim plajšem, tako si je na primer pristop pridobil povsod: v dvorane, parlamente, univerze, sodnije, v vojašnice, oficine, in tudi, gorrjé, da ktereokrat tudi še v sakristije.

Kineško lažnjivo imenovano „nebeško kraljestvo“ je zdaj od Japoncev precej tapeno in poniževano, ki je popred toliko kristijanov in misijonarjev in svojih nedolžnih otročičev terpinčilo in pomorilo. Prišla je šiba Božja tudi nad nje — prevzetneže.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Nektore dobre roke 40 kr. — H. M. 2 gld. — S pripisom: »Za vesele praznike!« — Tiho! 12 gld. (Pošiljamo nazaj: Stokrat potencirano: vesele in mirno-blage praznike! Vr.) — Za vdeležbo pri ss. mašah na Sveti dan 1 gld. Neimen. — »G. J. Kruhi sv. Antona, v zahvalo za prejete dobrote in uslišanje prošenj« 2 gld. — Č. g. župnik Jan Škerjanec 2 gld. — Č. g. župnik A. St. 2 gld. — T. S. 1 gld. — Pošlje za dijaško mizo tudi revežev polna ljudska šola z dežele 1 gld. v namen, da bi bili deležni dobrot treh ss. maš sv. Božični praznik, ter blagoslovljeni od nebeškega Deteta Jezusa njena mladina in učenstvo. — Neimenovani mesto venca, ranjkemu g. Miroslavu Tomcu in kot »kruh sv. Antona,« za dober namen 5 gld. Bralec »Zg. Danice.« (Prav blaga misel in djanje! Bog blagoslovi! Vr.) — V. č. zlato-mašnik in župnik Ign. Podobnik 3 gld. 80 kr. (Op.: Naročnina za »Dom in Svet« in za »Domolj.« oddana. Vr.)

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Po č. g. Borovn. kapl. (že prej) 2 kroni in 1 tol. — G. G. 1 perstan. — Neimen. 2 šmarni petici. — Polona Brenk zlat perstan in uhančke.

Za sv. Očeta: Duhovnja Sela po č. gosp. župniku Antonu Stenovcu 8 gld.